

229. ¹⁶⁷ Eruur Anden fades vara ett
"Ens simplex" på lag alltid en kemig
materialism inunder, då man tala-
de om "Unio essentialis, unio sub-
stantialis, och Unio mystica". Det
var idel kemiska och fysiska före-
ställningar, hvilka utbrat på myg-
ken oröda i Anthropolagien och The-
ologien. Jag bort substansiaten
ifrån en dera, och Metafysiken
skall förfinna ifrån Anthropol-
agien och Theologien, och dermed
skala och de gamla ständerna,
om Treerigheten, om Christi Na-
turer, om transubstantiationen
m.m. förfinna.

230. Filosoferna finna nu uti
människan sjelf en Trefaldig-
het; men huru Tre skala för-
enas till Enhet, det blir en an-
nan fråga. I matematiken
och Arithmetiken kunna icke
Tre utgöra Ett. I kemien kunna
na Tre väfanden, utgöra ett
väfende genom den kemiska
föreningen. I optiken kunna
till och med sju färger utgöra
en enda färg ljuset. Men

intet af dessa tal och enheter matras ¹⁶⁷
Treerigheten, hur ett Tre och Ett äro
Tre och Ett på samma gång. Utli Natu-
ren kunna Tre och Ett finnas på
alika tider, eller det funn en tid ut-
gjorde Tre, kunde förenas till enhet.
Men att Tre är Tre och Ett på sam-
ma gång, det kan icke förståndet
fatta. Därföre kan icke heller Pa-
tristelli afgöra om de Tre lifven
utgöra ett enda väfende, eller om
de utgöra Tre försjilta väfven-
den. Jag tror icke heller, att Tre
försjilta väfvens, kunna ut-
göra ett väfende, så länge som
öbenlyst väfende står kvar
i Psykologien.

231. Men om vi taga bort be-
greppet väfende från lifvet,
då kan det blifva tänkbart
att Tre lif utgöra Ett lif. Villge
häfva icke Trefaldigheten
i människan, med antagande
af en Lifsprincip, i stället
för Filosofens Förmufts
själ. Men med antagan-
det af en gemensam Lif-
sprincip för de båda lifven
blir det märare, en möjlig-
het, att förena Tre till

Enhet i medvetandet. Nervlif-
vet är en omedelbar product af or-
ganlifvet, men det är en medelbar
product af lifsprincipen. Alltså
är det blott en kraft, som är
verksam i tvänne riksträngar.
Om nu lifsprincipen föreställer
väsendet, så är väsendet i organ-
lifvet samma väsende i nerv-
lifvet och samma väsende i sig
sjelft. De äro således Tre, hvil-
ka hvar för sig publicitera både
hvar sitt och samfildt.

Lifsprincipen i ett frö, kan
kallas "det abstracta lif-
vet." Overksam, som det
synes i det yttre. Denna
lifsprincip är äfven i ti-
ägget, och som människans
i sin början är ett ägg, så
finns denna lifsprincip
äfven i människoägget.
Lifsprincipen kan för
det andra, betraktas

169
såsom verksam i tid och rum,
det är den skapande och form-
bildande lifskraften, eller
det organiska arkuniverjel-
la lifvet. Alltså är när-
varande i hela organismen.
Lifsprincipen kan för det
tredje betraktas såsom verk-
sam i tid och rum, men endast
i en viss faser; den är då ett
concret lif, ike skapande
och formbildande, utan lif-
vande och rörande hela
massan, lyftande den
omedvetna kraften till
sjelfmedvetande. Detta
är nervlifvets karaktär.
239. Yvart och ett af dessa
Tre lif, kunna publicitera
hvar för sig, så att lif-
sprincipen kan publicite-
ra utan de båda andra
lifsformer, till. ex. i frö-
et i ägget och måhän-
da äfven i människo-
ägget, före det organiska
lifvets början. Det

178
Det organiska lifvet, kan af
ven subjektiva ritarn nervlif,
och subjektivas jämte nervlif
vet, såsom när vi så lifs form
nervlifvet subjektivas af
ven jämte organiska lifvet så
som när vi så lifs form. Det
ta lif när utgjett från lifs
principen och organiska lifvet.
Alltså äro när Tre, som
subjektiva kvar för sig, och
desa Tre äro Ett. Monne
icke de Tre Personernas
förhållande till hvarandra
vara Uppmärksamt uti des-
sa Tre lif.

D. Menniskans medvetanden.

235. I metafysiskt hänseende kan
Menniskans ^{hänseende} hvarande 3 medvetanden
hvarande mat de trenne lifsform, men
menniskan kan icke hafva dessa tre
medvetanden på en ^{och} femmora gång.
När Filosofen abstraherar sig själf från
både kroppen och själ, så kan han be-
trakta dem båda, som objekt, hvilka
icke äro identiska med jaget.

177
Medvetandet är i detta fall ett abstract
medvetande, stant till sitt innehåll
men inlet till omfattningen. Jaget omfattas
i detta fall endast själfvet, eller Egoismen
själf lifs refleksioner personifierad
i Filosofens Person. Egoismen är
när vi syftar från sin egen princip
en på intet hvilande tanket, veran
de sin egen sal sin egen tjernna, och
hållande allt i sig själf. Det är en
förmåga, att se på uti Egoismens Ele-
ment. Egentligen är det en förmåga
som har spanntänkningen, att koncentrera
organiska verkfarenheten i tjernna till en
viss punkt, som är det egentliga själf-
medvetandet, organiska. Utgåfvis jagens
som en äfrad vialffrelan, kan röra
lifsfingret, utan att röra de andra fin-
na. Filosofen kan då reflectera uti
sina själs förmågheter förskilt utom
jaget, hvilket kan icke kan betraktas
jagens objekt, eller som sitt andra jag
derett icke filosofen genom speculation
kan komma på långt i abstraction,
att det jag som själigt förmågheter, är
ett annat, än det som tanken. Först
rigt bör märkas, att när någon i sig
ligt tal ställer sig själ till objekt, eller
jaget, menas själ det organiska
lifvet, som verkfarenheten är själf från
nervlifvet; och dessa själ är det
Egentligen, som är utelöst eller föra-
nad. Kjortat är medelverketen i
desa själ.

24. Man tror ofta talat om, att Gud
har allt någ: sig själfvorn, och bekäper
icke communicera sig med någon, och
dessa skulle vara bara ett bevis på
Guds absoluta fullkomlighet; det
skulle vara ett bevis på Hans abso-
luta frihet. Men filosofen tycks
föreställa sig, att Gud är lika stor
Egoist, som han själf. Skulle det
vara ett bevis på Guds absoluta full-
komlighet, att vara sig själfvorn
någ. Gu skulle det stå för alla till med
Verlden. Såsom ett Ideal af full-
ständig moraliskhet har Gud ut-
penbarat sig såsom Egadsorns ne-
gation. Hans absoluta fullkom-
lighet bestod dertill att Han utaf-
frade sig själf, och förnekade Egoismen
i det hådet någ uti andras lycka,
intet i sin Egoist. Hans absoluta
frihet utpenbarat sig uti den
moraliska hådvändigheten, som tyng
Hans att utafra sig för andra.
Hans absoluta storhet och magt
har utpenbarat sig uti Hans ring-
het och förneking. Allt föras
motfätligt till Egoismen, som utui
sig, att Gud har allt någ: Andras
lycka, och att han icke tror på
na, allt någ: sig själfvorn.

25. Ehuru filosofen kan nit sig
lös ifrån Verlden, ifrån kropp
och själ, och sålunda njuta den
absoluta, friheten uti själfrif-
heten, så känner icke alla lig-
liga göra det samma. De måste
hålla sig fast vid något, som är
dem kärst. Vid kroppen
som är dödlig, kan medvetan
det icke vara fastast för evigt.
De flesta äro därför tvungna
att fästa sig vid själen, som
är den dödliga del af männi-
kan: de mera med sitt jag
förmåligt själen. Den
jag är ett concret medvetande
florre till omfånget men när-
bre till innehållet är det ab-
tracta medvetande.
Ann. Sarida jaget innefattas
nervligt, hvilket den enfaldi-
ge icke kan betrakta som objekt
för jaget, så menar man med
själen, det organiska lifvet
hvilket kan ofta förväxlas
med hjerta, som är det orga-
niska lifvets medelpunkt.
Han säger därför: mitt hjer-
ta känner: och jag känner
i mitt hjerta.

174
236. Men kånstosfulla menniskor
och i synnerhet Barn, mena med
jitt jag hela sin varde, således
icke blott själen utan äfven kropp-
pen, i hvilket fall deras jag icke
universellt medvetande, stort
till omfånget, men litet till inne-
hållet. Och mennor icke det kån-
stosfulla lifvet vara tillgängliga
re, för Religionen, än det Egocentri-
ska, som har all raga sig själv
vond. Barnet är visserligen Egen-
finnigt, men dess kånstosfulla tankar
lättas lifvas till åkter.

Ann. D. b. har på flera ställen velat
taga Filosoferna i försvar, för Egocentri-
men numret tillåter icke att taga
Hans armén krigs. Dessutom
kan han icke försvara Filosoferna,
jå väl, som de själva.

237. Att dessa tronne medvetan-
den äro både till omfång och in-
nehåll, icke blott möjliga, utan
äfven verkliga, kan lätteligen
innes af alla, som följt med den-
na afhandling. Barnet hvans
nervlif ännu icke är stadgadt,
refven ett kånstosfullt lif,
det kan gråta och skratt

175
ta på en gång. Barnet medvetande
upfattas hela freven af den organiska
verksamheten; dess medvetande är
således ett universellt medvetande.
Dess jag inrefattas hela dess varde
emellan det kicke ännu kan själva
själen ifrån själen kroppene. Men
den fullväxta menniskan menar
med jitt jag förmånligast själen.
Ann. Petrelli anför i S. 274, att själv-
kånstosfulla första gryning äfven sig
jans en kånstosfull af kroppens
strängt taget är denna kånstosfull-
af vår kånstosfullhet, ingen
själfkånstosfull, ty kroppens utgå
icke menniskan själv. Författa-
ren menar således, att endast
själen utgas menniskan
själf. Men om förf. reudas jitt
jag inrefattas endast nervlifvet,
jå berisps detta, kett kånstosfull
vetande är ett concret med-
vetande. Nu kan en annan
jans mest lifves i det abs-
trakta gaffa, att denna kånstosfull
af vår "själighet" är ingen
själfkånstosfull. Men det stundom
get kan existera utan omfång

176 Det kan vara ett medvetande
blott och ingenting annat. Då det ges
människan, som kan vara koncentrerat
na nervverksamheten till en enda
punkt, blir man det abstrakte
ta självmedvetandet tydligt, kan
man förstå då bevisar, ett detta
självmedvetande, detta stora jag
på värdigt måste påvisa en
större punkt ett väsende. Jaget
kan ju existera utan grundfäste
Repten, måste det jag, som för-
örkan, som omfattas de möjliga
inträgen. Tykan kan också ett
jag som är ett öppet finligt (meta-
fysiskt) medvetande omfattas
varliga inträgen?

238. Den fullväxta människan
har ett koncentrerat medvetande.
Dess jag har ett grundfäste i
krovet, som alltså
kallas för själ. Detta självmed-
vetande innefattar hela nervstäm-
mets för. (förstånd, förnuft, vilja
m.m.) Den enfaldige kan också

177
abstrahera sig själv ifrån sitt själ-
samt själ; kan man inte koncen-
trera nervverksamheten till en
enda punkt, kan man inte ab-
strahera sig själv ifrån både kroppen
och själ. Men filosofen kan
koncentrera nervverksamheten
till en enda punkt (självmed-
vetandet jaget) och ställa nerv-
verksamheten utöver denna
punkt, jämför objekt annat ja-
get. Detta är betydligt, på framt
man antages, ett all själ
verksamhet är tillika or-
saken antages inte det, utan
menar att det ges själverke-
samhet utan hotfaran-
de när verksamhet. Däna
kan förstå de medvetandets
fenomen, häft kan vill och
gilla.

239. Anatomiiskt och fysiologiskt
hänseende ges det följande
medvetanden, hvilka påvisa
sin grund i hjernans förmåga
att emottaga inträgen från
överne

Verlden, d. v. j. utifrån fjernverlden
genom de 5 fjerrarna, samt inifrån
den inne verlden, eller det orga-
niska lifvet, genom nervernas
reaction och blodets impulsjon.
Den delen af fjerrarna, som emottager
inttrycks utifrån genom fjerr-
organerna, kallas den stora fjerr-
ran; men den delen af fjerrarna
som emottager inttrycks inifrån ge-
nom nerver och blodets impulsjon
kallas lilla fjerrarna. Vi kanna
kalla den stora fjerran för
det objectiva medvetandets organ,
men lilla fjerrarna, som emottager
de förtjätta inttrycken af det röda
blodet (Bichat) kunna vi kalla
det subjectiva medvetandets or-
gan, emedan dessa inttryck, som
meddelas från fjerrat medelst
blodets impulsjon, utgöra blott
som vi kalla för kännlor, fjerrat
kännlor. Det är en dyktig lagif-
fästning, att lilla fjerrarna
medt officieras af det röda
blodet.

240. Blodåder systemet utbre-
der sig på fjerrans convexa
yta (Bichat). Den af karr

man fluta, att dess objectiva de-
len af fjerran afficieras medt
af det fjerrta blodet. Blodet
har under sin vandring genom
de nedre delarne, meddelat en
del af sitt fyre åt organen.
Den objectiva delen af fjerr-
nans fjerrarna beständigt i det
fjerrta blodet, tvans inttryck
på fjerrmärgen är helt annat
än det röda blodets verkkan.
Man har låtit människor in-
andas rent fyre, och derigenom
uttrönt, att fyret har en stor
inflytelse på kännlor och
inbillnings krafter. Man
kan de fjerrarna fluta af fjerr-
ångans verkkan på kännlor
på fjerrat och inbillnings
kraften, att främmande be-
stans delar, inmängde i blodet
upväcka främmande kännlor
och främmande tankkan. Jale
des måtte äfven det fjerrta
blodet kanna en ^{annan} verkkan
än det röda blodet. Vi kalla
derföre den stora fjerran

180
Det objectiva medvetandets or-
gan, dels därför, att denna
del af hjernan emottager in-
tryck från ynnere världen, och
har ^{en} annan förnimning af det
frånta bladet, har också en
annan sammanfattning och
form i de lilla hjernorna. Slutli-
gen kan detta medvetande
författas i overtefanhet om
den ynnere, genom blod för luft
och genom andra omständighe-
ter, under det, att det subjektiva
medvetandets organ, kan
vara i full verksamhet. Huru
på grundar sig Sann amblyopia
Animala magnetismen, afven
som fyser och Upprörelser.
241. Då Kleinrock ike kan be-
gräpa, "huru blodströmmen
kan upväcka tankar". Så
läser Filasofen Amore mindre kan
na fatta fenomenet framman-
de beständs delar, inmängda
i blodet, kunna upväcka
främmande tankar och främ-
mande tankar. Huru detta
mindre måtte afven Filo-

181
soser känna spiritusans verk-
ningar, ifall han sanner sig full: kan
måttligt känna, att medvetandet för-
fattas genom en större blodför-
luft: kan måttligt vara febril i an-
ledning af blodets förändring.
Allt detta bevisar, att Förnufts-
själen ike är själfständig och
fri, som Filasofen gerna vill
hafva den. Men det påttas på
Egismys alldeles förbannadt
att erkänna sig beräende af en
högne magt. Om förnufts-
själen beräende af organiska be-
ring, så är den ike fri, och detta
beräende af en högne magt
vill Filasofen alldeles ike
känna vid. Han kan ike
för sitt lif erkänna, att För-
nuft, Förstånd och Vett, mått
utöka alle stätt, för det sam-
ning, som flödar ifrån Hys-
talt.
242. Dessa tre medvetan-
den, som nu blifvit uttalade
hafva sin grund uti olika
organer, ike i ett och samma
organ, olika functioner
I som de Tre föregående

184 till Hjelvetet, än kan tag på sig
der fragestet, att kan är berående
af en Högre magt både i lekamligt
och Andligt afseende.

244. Men hvad vill man göra af
de Anatomiska och fysiologiska
facta, som de erforskatte Fysio-
loger ställa framför oss?
Vill man genom fassoner bort
blanda kraften för dem? Vi
serligen är en del filosofers
jä stannadiga, att läsa om in-
gerting. De läsa utke alla
stämna Fysiologernes experi-
menter. Men detta byggan
de i vädret, detta buffelox-
aktiga stångande med Förnuft-
ets Väderquorn, kan i läng-
den inte bära sig: ty om de
handgripeliga erfarenheten
hjelper ingen Förnufts lagik.
Ann. Till de handgripeliga erfaren-
heter, höra Bichats anatomiska
och Fysiologiska Experimentes
Händelen med den franska
Capitonen, som futs igen skinn
genom trepanering. (Se S. 23 i den-
na afhandling.) Vidare handelen

185
quinnan, hvars hjerna var i rörelse
under drömmen, och ännu mer i väkret
tillstånd. (Se S. 24 i denna afhandling).
desparten alkahalens och andra gasers
verkan på Förståndet och inbillning
Kraften: Guben skaps utkommer af
organiska cell i lifmadern, i hjertat
och andra inelruor; dessa äro hand-
gripeliga erfarenhets näv som
filosofen här röjaktigt förklara
innan man går vidare i Texten uti
sitt påstående, att Förnufts själen
verkar utan kroppsliga verk-
tyg. (Petrelli).

245. Kan den fassonen bevisas, att
Själen eller lifvet är berående
af organiska beting, eller att
"all äfversinlig förnuftelse
är tillika sinlig", eller att "det
jag som tänker sinligt förnuft-
ligt, är som jag, som tänker
(Petrelli) då kallas jag, att både
psimatisma spiritualis men
och materialis men ramlar
och en ny grund, för en fann
Psychologi blis lagd, som när-
mare äfverens stannas
med fann förhållandet.

186
Ann. Alla spiritualitetes kapoade
ansett Cartesii magt förakt (Cogito ergo sum) som ett axiom; men
det bekämpar nu bevisas, att
människan tänker utan för-
medling af organer. Et andra si-
dan kapoade materialiteterna på-
stått, att tankarne ingenting an-
nat äro, än "matus agiles in
Cerebro, (fina rörelser i hjern-
nan); men det bekämpar nu
bevisas att dessa "fina rörelser"
skall utan metafysiska rörelse-
kraft. Nu skall spiritualiteten
stå och fundera en stund fram-
för det dubbla medvetandet
det fysiska och det metafysiska
materialiteten för att stå och
fundera och stund framför den
fysiska och metafysiska rö-
relse kraften. Jag tror att de
till slut skall mätas på halv-
vägen. Spiritualiteten skall få
gå. Jag tror, att människan
tänkes medelt organer; och
materialiteten skall få gå.

187
Jag tror, att de fina rörelserna i
hjernen ske genom en metafys-
isk kraft. Denna kraft är
i sig själskraft, men betas icke
af något ämne. (Essentia sine
essentia et sine substantia).

246. Af det nu anmärkta för-
hållandet emellan det objecti-
va och subjectiva medvetan-
det följer vidare, att männi-
skan har objectiva och sub-
jectiva själs förmågenheter,
 hvilka till fina rörelser
och begränsningar äro speci-
fice skilda. Till de objecti-
va själs förmågenheterna
höra minne, Förstånd, För-
nuft, vilja, inbillningskraft,
och Samvete, så vida det
med menas en reflecterad
Rätts känsla, eller ett be-
grepp om rätt och orätt.
De subjectiva själs förmö-
genheterna, äro alla slags
Känslor, instinkter, driftes
Temperament, och Passio-
ner, eller hjerta i arbets-
mening.

188
Ann. De obiectiva själsof-
genheterna höra till nervlifvet
och de subjectiva höra till det
organiska lifvet. Som dessa
2 de lif, ehuru i sina verkning-
gar precipice skilda, dock viks
väll genom deras gemensamma
lifsprincipen låta förnas sig
till enhet i medvetandet, på
beträktas människans. När
såsom ett lefnads väsende
etti skiltset en gemensam
lifskraft herskar, eller en
lifsprincip, hvartill alla
själs förmågenhetes krafter
hänföras, såsom till en medel-
punkt. Det skall också icke
bevisas, att människans är sam-
manfatt af 2, 3, eller 4. Andervä-
rander, eller att flera äro en
princip är herskarande i men-
niskan, ehuru de fysiska
krafter, som tillhöra mate-
rien, kunna betraktas som
en magt, och lifskraften
som den andra magten.
Den som vill betrakta värt
lifvet, nervlifvet och

189
Förnufts, själen, som tre skiljda
väsenden, som gas följt vafte men
Freenighetens och lifvet.
247. Vårt bemärande skall blifva
sitt hållande af lifvets Gode, Freenig-
hetens, och Enheten till betraktel-
sen afnes de afsvärande själsfö-
rmågenheternas inhönda förhål-
landet. Etti denna underförelse
skall det afnes vara värt pått
och förrimsta ägnamått
sitt hålla. Oppriberelset, hängta
Gode, Förföringens, återlösnin-
gen eller rättfärdiggörelsen.
2. De obiectiva själsförmåge-
heternas förhållande till
kjerat eller Passionerna.
248. Filosofen som på ofta
fränger sig på det pågo trans-
scendentella fältet, menar sig
vara en herre afnes alla
sina Passioner, men vi se-
na reslignas, som icke pått
fält den förmågan, magt och
naq hämsa afsvärande under
fältade en hägne magt,
som regerar och gnafvas
etti våra innersta inlifv
ehuru denna hägne magt,